

Duivelse drank

door Sandra J. Paul

© 2015

Derde prijswinnaar Aspe Award 2015

De les eindigt met een vers uit het evangelie van Mattheus. De leraar volgt met zijn vinger de tekst die hij citeert. 'Ze aten en dronken en trouwden, tot op de dag dat Noah aan boord van zijn boot ging. Toen kwam de grote overstroming en ze verdronken allemaal.'

De leraar neemt zijn bril af en kijkt naar zijn volwassen leerlingen. 'En? Wat zegt deze tekst jullie?' 'Dat die mensen idioten waren om niet aan boord van de Ark te zitten,' merkt Frederic op. 'Ik zou ervoor gevochten hebben!' Gelach volgt.

'Heel grappig.' De leerkracht zucht diep en vraagt zich voor de duizendste keer af waarom hij ook weer de moeite doet om een stel idioten les te geven.

'Dat alle zonde bestraft wordt. Dat je je hemel moet verdienen. Zij hebben die niet verdiend.'

De leraar kijkt verbaasd naar de stille Robert die meestal zonder één woord te zeggen naar al zijn lessen komt en dan weer even stilzwijgend vertrekt. Hij heeft een aangename, bedachtzame stem. 'Inderdaad. Bedankt Robert. Toch iemand die het begrijpt.' De leraar kijkt opgelucht op zijn horloge. 'Dat is het dan weer voor vandaag. Tot volgende week.' Daarna maakt hij zich snel uit de voeten om vervelende vragen te vermijden.

De cursisten beginnen op te ruimen. De vrouwen vertrekken zoals altijd snel.

'Iemand zin om een pintje te gaan drinken?' vraagt Frederic. Hij stelt dezelfde vraag elke week.

Meestal komen de mannen met één of ander excuus af. Maar deze keer draait Augustus zich naar hem toe en zegt, 'Ik wil wel.'

De dertigjarige Frederic grijnst breed en klopt de oudere man op de schouder. 'Schitterend! En jij, Robert?'

De zwijgzame man lijkt even in gedachten verzonken. Hij weifelt en kijkt op zijn horloge. Dan glimlacht hij beleefd. 'Waarom niet?'

De drie mannen wandelen samen naar het café naast het cultureel centrum. Het is er druk. Het café troept vol met bezwete, luidruchtige mannen aan het einde van hun wekelijkse minivoetbalwedstrijd. Verschillende groepen vrouwen vallen binnen na de Engelse les. Voetbal op televisie speelt zonder geluid, een vinyl plaat van Coldplay draait luidruchtig. Je moet roepen om iets te zeggen.

Zonder iets te vragen aan zijn metgezellen bestelt Frederic drie Vedettes en brengt die naar hun tafeltje bij het raam. Buiten staan twee mannen te roken. Een motor vertrekt vlakbij. Het is druk op de parking.

'Zo,' zegt Frederic. 'Dat het jaar maar snel voorbij mag zijn. Man, wat een zever krijgen wij toch voorgeschoteld. Ik had me de les Klassieke Literatuur toch wel anders voorgesteld. Die vent is echt geobsedeerd door de Bijbel.'

'Tja,' reageert Augustus bedachtzaam. 'Hij doet het niet slecht. Maar inderdaad, zijn literaire keuzes laten soms te wensen over.'

Robert zegt niets. Zijn ogen zijn gefixeerd op de televisie.

‘Waarom volgen jullie eigenlijk deze les?’ Frederic is vastbesloten de pieren uit de neuzen van zijn mede-cursisten te halen. ‘Verveling? Geen leven?’

‘Tijd zat sinds ik met pensioen ben,’ verzucht Augustus. ‘Ik verveel me al drie jaar dood en ben op zoek naar hobby’s. Mijn vrouw heeft me ingeschreven.’ Hij wrijft over zijn buik en grijnst, ‘ze vindt dat ik te lui word. Ik had beter meegedaan met die minivoetbal.’

Robert geeft geen antwoord maar glimlacht even. Zijn glas bier staat onaangetast op tafel. Zijn ogen dwalen af naar de muziekposters aan de muren. Mentaal maakt hij een notitie tickets te bestellen voor een zanger die zijn zoon graag hoort.

‘En jij?’ vraagt Augustus aan Frederic. ‘Dit lijkt me helemaal niets voor jou. Jij maakt altijd opmerkingen. Het is duidelijk dat je dit tegen je zin doet.’

‘Ik moet verplicht een aantal cursussen volgen van mijn therapeut,’ reageert Frederic. ‘Hij noemt het bezigheidstherapie.’ De man kijkt naar zijn trillende handen. ‘Bullshit noem ik het.’

Robert luistert terwijl de andere twee de drankkaart van het café bespreken. ‘Bier, jenever, wodka, het maakt mij niet uit,’ lacht Frederic. ‘Zolang het maar goed door de keel glijdt. Ik drink de kaart af, zoals in onze studententijd. Weet je dat?’

‘Wat bedoel je met ‘afdrinken’?’ vraagt Augustus verbaasd.

‘Je neemt de sterke dranken en bieren en drinkt de kaart af,’ legt de jongere man uit. ‘Zo onderscheid je de winnaars van de sukkelaars.’

‘Ik drink niet veel,’ geeft Augustus toe. ‘Van één glas sta ik al op mijn hoofd.’

‘Dan moeten we hier opletten hé, kerel. Anders ga je nog een tango doen met één van die knappe grieten daar.’ De jongere man wijst naar een groepje blondines die net binnengevallen zijn. Eén van hen krijgt Frederic meteen in het oog en knipoogt. Hij grijnst terug.

Augustus trekt een wenkbrauw omhoog wanneer Frederic een vierde biertje gaat halen terwijl de andere twee nog aan hun eerste glas zitten. ‘Zeg, jij rijdt toch niet naar huis op deze manier?’

‘Waarom niet? Ik weet perfect wat ik doe.’ Frederic glimlacht geheimzinnig. ‘Trouwens, en wat dan nog. Ze kunnen me toch niets maken.’

‘Ah nee?’ Augustus kijkt op zijn horloge.

‘Vorige week stond ik nog voor de politierechter. Ze hadden geen poot om op te staan en ik ben mogen vertrekken met een waarschuwing.’

Augustus kijkt hem stomverbaasd aan. Roberts ogen zijn gericht op de dronken kerel. ‘Wat had je dan gedaan?’ vraagt hij.

‘Maar niks man. Ze zeiden dat ik een doodrijder ben. Ik zou bijna een elfjarig kind hebben doodgereden. Maar ik heb dat kind nauwelijks geraakt én het liep de straat op. Nu ja, dat weet ik eigenlijk niet precies meer. Ik was dronken na een personeelsfeestje.’

‘Dus je was dronken. En je hebt zo een kind aangereden?’ merkt Augustus geschokt op.

‘Ik zeg het toch, die jongen was niet dood. Hij was hooguit licht geraakt. Maar hij viel slecht op zijn hoofd en lag dan een paar weken in coma.’ Frederic haalt zijn schouders op. ‘Naar het schijnt is het nu gehandicapt. Ach ja, zo is het leven hé. *Life goes on.*’

‘Inderdaad. Augustus staat op, geschokt dat mensen zo onverantwoord kunnen zijn. ‘Ik ga vertrekken. Ik denk eerlijk gezegd niet dat ik met mensen als jij wil optrekken.’

Frederic trekt een wenkbrauw op. ‘Je doet maar, ouwe vent.’ Augustus wisselt een blik met Robert en vertrekt. De andere man blijft rustig zitten en wacht tot Frederic zijn vijfde glas is gaan halen.

‘En jij? Ga jij mij ook beoordelen?’

‘Nee hoor,’ reageert Robert rustig. ‘Ik ben psychiater. Ik ben wel wat gewoon.’

‘Ah, meneer is psychiater. Ga je me dan therapeuten? Of hoe zeg je dat?’

Robert glimlacht. ‘Nee. Dat laat ik over aan iemand anders. Eerlijk gezegd denk ik dat er teveel werk is aan jou om op korte tijd in orde te krijgen.’

‘Goed. Want ik heb geen zin in die *psycho-bullshit*. Het is al erg genoeg dat ik drie maanden therapie moet gaan volgen na dat ongeluk. Wat een zever, zeg. Trouwens, meende je dat wat je zei in de les? Dat die mensen hun plaats in de hemel niet verdienden?’

Robert staat op. ‘Natuurlijk. De hemel is er enkel voor zij die het waard zijn. Niet voor zij die anderen kapot maken.’

‘Iedereen maakt fouten,’ reageert Frederic. ‘Ben jij dan zo perfect?’

Robert glimlacht. ‘Niemand is perfect. Ik ga ervandoor. Ga jij echt zo rijden?’

‘Ik ben te voet, man. Gelukkig maar, niet? Want anders zou ik misschien écht iemand doodrijden vandaag,’ sneert de dronkaard.

‘Wees maar voorzichtig. Je moest zelf maar eens met je hoofd tegen de stoep slaan en in een coma belanden. Tot volgende week.’

Frederic haalt zijn schouders op en bestelt nog een drankje. Bij sluitingstijd wordt hij buitengezet.

Terwijl hij aan zijn voettocht naar huis begint, doven alle lichten van de cafetaria.

De ijskoude winterlucht brengt hem weer tot zijn zinnen. Hij begint al snel helder te denken.

Verdomme. Niet genoeg gedronken om zijn ellende te vergeten. Drie jaar lang al probeert hij alles te vergeten. Drie jaar zonder haar, zijn *soulmate*. Hij sluit zijn ogen wanneer hij haar weer dood ziet liggen, aangereden door een vrachtwagen. *Verdomme, zorg dat het stopt.*

Hij slaat het wandelpad naar de woonwijk in. Hier brandt nauwelijks licht. Hier wonen alleen mensen met kinderen die al lang naar bed zijn omdat ze normale jobs hebben en op een normaal uur uit bed moeten. Geen idioten zoals hij.

Hij versnelt zijn pas. Hij schaamt zich. Hij lacht om de rechter die hem zo mild heeft behandeld, en tegelijkertijd voelt hij zich rotter dan ooit omdat niemand - zelfs de psychiater niet - hem wil helpen.

Hij hoort voetstappen achter zich maar draait zich niet om.

Dan grijpt iemand hem hardhandig bij de kraag en smijt hem op de grond. Verdoofd door koude en drank blijft hij liggen. De aanvaller grijpt hem letterlijk in de nek zodat zijn hoofd in een ijzeren greep ligt en smakt hem met de zijkant van zijn hoofd tegen de scherpe rand van de stoep. Eenmaal, tweemaal, driemaal. Zeer secuur, steeds rakend op dezelfde plek tot zijn schedel splijt en zijn ogen levenloos worden. De dood komt snel en haast pijnloos.

Zijn aanvaller hijgt. Hij laat zijn slachtoffer liggen. Niemand heeft iets gehoord of gezien. Morgen zal het lichaam van de stomdronken Frederic gevonden worden op deze plaats. Uitgeleden op wat ijs, gevallen op de rand van het hoge voetpad.

De man trekt zijn handschoenen uit en laat die in zijn jaszakken glijden. Daarna stapt hij snel naar zijn auto die een halve kilometer verder geparkeerd staat.

Zes maanden lang heeft hij hierop gewacht. Zes maanden lang heeft hij zich doodgeërgerd aan het arrogante gedrag van een eersteklas loser, wachtend op dat ene moment om hem te doden. *Jij verdient geen plaats in de hemel, smeerlap.* Maar hij ook niet.

Hij stapt kalm in zijn auto en rijdt naar huis. Zijn vrouw wacht hem op, kust hem en kijkt toe hoe hij zijn bebloede handschoenen onder de kraan afspoelt, daarna in een plastic tas steekt en in de vuilniszak propt. Arm in arm gaan ze naar boven.

‘Papa,’ zegt Elias blij vanuit zijn ziekenhuisbed. Hij draait zijn hoofd in een groteske houding om zijn vader te kunnen zien, tot meer is hij niet meer in staat. ‘Papa is thuis.’

‘Jongen,’ glimlacht Robert en hij geeft zijn zoon een dikke knuffel.

Einde